

Bitva o hrad Itter

Ráno 04.5.1945, 1st Lt John C. "Jack" Lee Jr. seděl se zkříženýma nohama na vrcholu věže svého tanku M4 Sherman a porovnával rakouskou krajinu před sebou s mapou, která mu ležela na klíně. Za posledních pět měsíců Lee, podsaditý dvacet sedm roků starý voják z Norwich, New York, vedl company B z 23. tankového praporu stále dopředu přes Francii do Německa, a teď v poslední dny druhé světové války v Evropě, do rakouského Tyrolska.

Jeho tank, přezdívaný "Besotten Jenny," stál na nízkém návrší na jižním břehu řeky Inn, s výhledem na vesnici Kufstein, tři kilometry jihozápadně od hranic s Německem. Všechny tři 23th tankové roty překročily hranice o den dříve, jejímž důvodem bylo kruhové obklíčení předměstí Mnichova 12th Am.Div. v čele s Leeovou company, která vjela do Kufsteinu, a bojovala proti jeho na cestě impozantního německého zátarasu a snažila se zneškodnit svých několik obránců. Nyní, když hlavní prvek 36. pěší divize pohybuje se a přebírající odpovědnost v této oblasti, mohl Lee a jeho muži dohonit alespoň zbytek odpočinku.

Lee byl hluboce unaven a doufal, že Kufstein byla poslední bitva jeho company B.

Stejně jako každý jiný voják v Theatre Europa, věděl, že válka mohla skončit kdykoli Berlín se vzdal o dva dny dříve a organizovaná německá opozice se rozpadala a mladý důstojník nechtěl, aby některý z jeho mužů jako poslední Američan, byl zabit v "Krautlandu (Skopčácko).

Přesto, když uvažoval, co by to na konci války znamenalo, kdyby se jemu a jeho kolegům v tancích mělo něco stát, události se rozvíjely doslova po silnici, která rozbila jeho sny o okamžiku míru. Lee měl být vržen do nečekaného boje, který znamenal ochránit horský hrad se skupinou francouzských odbojářů a prominentních osobností a v nejistém spojení s nepřítelem bojovat do posledního dechu proti obrovské přesile, v jedné z posledních bojových akcí druhé světové války II v Evropě.

Američtí vojáci vřelé přivítání do Innsbrucku na 3.5.1945, druhý den některé z nich byly přesměrovány na Itteru. - See more at: <http://www.historynet.com/the-battle-for-castle-itte.htm#sthash.PHyimw7T.dpuf>

Zámek, který měl vejít brzy do značné míry Leeho života, ležel čtrnáct mil na jihozápad od místa, kde seděl na vrcholu svého tanku. Sluncem zalitá pohádková scenérie, doprovázena bohatou historií, Schloss Itter, jak se tomu říká v němčině, byla poprvé uvedena v pozemkových záznamech před rokem 1240. Od té doby, Itter prošel několika rukami. Po březnu 1938 německá anexe Rakouska, hradní robustní konstrukce a poměrně vzdálené místo přitahuje pozornost notoricky tajnostkářských nacistů. Během několika měsíců pohlcuje Rakousko do Velké Říše a německá vláda zabavuje Castle Itter pro nespécifikovanou "úřední potřebu"-která zahrnuje pobyt po dobu několika měsíců v roce 1942 organizace s názvem "Německý svaz pro boj proti nebezpečí tabáku." 7. února 1943, se dostal do

nových rukou ještě jednou, a toho dne, byly zabaveny pro Wehrmacht jménem SS všechny přístavby a okolí.

hrad Itter

Dobové záznamy říkají, že od okamžiku svého zavržení r.1943, byl plánován hrad Itter jako záchranné zařízení pro VIP zajatce, které Němci považovali za potenciálně cenné a nechávali je žít v relativně slušných podmínkách. Oficiálně se hrad prezentoval jako Evakuierungslager nebo-li evakuační tábor a byl postaven pod operační řízení regionálního velení koncentračního tábora v Dachau, devadesát mil na severozápad. Jako jeden z rozlehlých vyhlazovacích táborů ve 197 satelitních zařízení v jižním Německu a severním Rakousku, Itter čerpal finanční prostředky, stráže, a podpůrné služby přímo z jeho brzy neslavného mateřského zařízení v Dachau.

Přestavba hradu na věznici s vysokou ostrahou netrvala dlouho. Ten už měl masivní stěny; hluboký suchý příkop a prakticky nezničitelné vstupní brány. Přidáním harmonikového sítě drátů a desítek složitých zámků, poskytoval hrad prakticky nemožnost úniku. Dvacet stávajících pokojů v centrální bytové stavbě, bylo přestavěno v bezpečné, neobvykle prostorné buňky, jiné se proměnily v pokoje pro strážní službu-guardrooms a kanceláře. Plánovači v táboře v Dachau pověřili velením Sebastiana Wimmera, kapitána SS, a dvacet pět členů ze služby koncentračního tábora jako gardu. Tito vojáci byli z převážné části starší, méně schopní vojáci, bez bojových zkušeností. Tito sloužili jako stráž ve větších táborech, a byli rádi, že mohou trávit zbytek války střežením VIP vězňů v alpské pevnůstce, daleko od hrůz konečného řešení.

Během několika dnů po dokončení přeměny za vězení, hrad Itter přivítal první opravdovou "Kdo je kdo" VIP zajatce: Albert Lebrun, francouzský prezident, který byl nahrazen Philippem Pétainem v červenci 1940, bývalý italský premiér a velmi známý protifašista Francesco Saverio Nitti a André François-Poncet, bývalý francouzský velvyslanec v Německu i Itálii.

Tyto tři nezůstali dlouho v Castle Itteru, a byli rychle nahrazeni ve zcela francouzské obsazení, které tam zůstalo až do konce války. Mezi nimi byli i bývalý předseda Édouard Daladier a ministři Paul Reynaud, odborový vůdce Léon Jouhaux, generálové Maxime Weygand a Maurice Gamelin, tenisová hvězda Jean Borotra, pravicový vůdce plukovník François de La Rocque a Michel Clemenceau, politik a syn premiéra Georges Clemenceau.

Přítomni byli také Alfred Cailliau, relativně menší politik, který byl držen v Itteru jen proto, že jeho manželka, uvězněna spolu s ním, byla sestra vůdce Svobodných Francouzů Charlese de Gaullea,

Reynaud jedenatřicetiletý tajemník (a jeho budoucí manželka) Christiane Mabire; Jouhaux sekretářka, paní Brucklin, manželky Borotra a Weygand a Marcel Granger, příbuzný Svobodných Francouzů generála Henriho Girauda

Zatímco všichni byli francouzi, zde Itteru byli politicky různorodí, více či méně odhodlaní a popudliví. Reynaud a Daladier byli hořce političtí nepřátelé a i bývalý premiér nenáviděl Weyganda . Gamelin jako vrchní velitel francouzských ozbrojených sil v květnu 1940, se vzdal, a zpočátku spolupracoval s, okupujícími Němci. Gamelin, z pochopitelných důvodů neměl rád Weyganda a sousedil s Reynaudem naproti Daladierovi. La Rocque, který v roce 1930 vedl zuřivě protikomunistické organizace Croix-de-Feu ("Cross of Fire") a nemůže vidět Jouhaxe,, jehož konfederace Générale du Travail byla největší francouzská odborová skupina. A konečně tu byl Borotra, který byl v Itteru ne pro jeho slávu tenisového mistra , ale proto, že poté co odstoupil jako komisař ve Vichy pro sport a tělovýchovu v dubnu 1942, byl později chycen při pokusu uprchnout ze země ke spojencům.

Francouzští "vězni" spali ve stavebně upravených pokojích, měl volný přístup do hradní prostorné knihovny a každodenní cvičení na nádvoří, kde stála kašna, postavena kolem třináctého století . Daladier dokonce měl tajnou vysílačku ve svém pokoji, na kterém poslouchali vysílání BBC , s laskavým svolením jugoslávského politického vězně, Zoonimira Cuckoviče, známého mezi vězni jako "André," Cuckovic byl převeden Němci z Dachau do Itteru, kde pracoval jako elektrikář a později hrál klíčovou roli v přežití jeho zajateckých kolegů.

V podstatě neškodná rutina na hradě Itteru se začala měnit jak německé bohatství klesalo v celém roce 1944 a do roku 1945. Potraviny staly se zvýšeně vzácné jak pro vězně, tak i jejich strážce, a čím dál větší nedostatek paliva pro generátory hradu znamená, že svíčky a lucerny nakonec nahradily elektrické osvětlení.

Zatímco se vězni chovali racionálně s představou blížící se porážce Německa, také věděli, že jejich život může být mnohemu nacistickému vůdci pomocí na pokrytí svých vlastních zločinů V posledních dnech dubna, Clemenceau, který mluvil plyně německy byl povolán Wimmerem na setkání s Reynaudem a Gamelinem. Hradní velitel připoměl, že životy všech francouzských vězňů jsou v rukou SS .Wimmer dále řekl, že smrt některého z vězňů, by neměla být kompatibilní s poválečných zájmy Německa a řekl, že by pomáhal v útěku v případě potřeby.

Nicméně, příchodem konstantního proudu vyšších důstojníků SS na hrad stále Francouze znepokojuje. Často v doprovodu svých manželek a vždy se zbraněmi, zavazadly a kořistí, používali SS muži Itter jako mezistanici, když se pokoušeli uniknout postupujícím spojencům. Většina zůstala jen tak dlouho, dokud stačily potraviny a voda, kterou měli, ale v noci z 30.dubna 1945, Eduard Weiter, poslední velitel Dachau, se usadil s družinou jeho podřízených s jejich manželkami a dětmi na hradě.

Weiter, kterého Daladier později popsal jako "obézní a mrtvicí se tváříci hovado," nařídil popravu téměř dvou tisíc vězňů před odchodem z Dachau. Francouzští zajatci na Itteru věděli o popravách a byly obavy, že Weiterův příjezd nastíní jejich vlastní smrt. Jak se ukázalo, Weiter byl ten, na koho smrt sáhla. Brzy ráno 2. května se střelil do srdce. Je neuvěřitelné, že ještě žil, a dokončil práci s kulkou do mozku. Skupina přísluhovačů SS se Weitera snažila pohřbit na obecním hřbitově, ale místní farář odmítl, tak "Řezníka z Dachau" rychle pohřbili v neoznačeném hrobě v poli u hradeb.

Weiterova sebevražda dala podnět Wimmerovi, který náhle uprchl z hradu i s manželkou 4. května po ujištění Reynauda a Daladiera, že najde způsob, jak ochránit francouzské zajatce proti Waffen-SS, působících v okolních kopcích. On však nedostal svému slovu, všechno, co udělal na slíbenou ochranu bylo, že se snažil zajistit pomoc u zraněného důstojníka Waffen-SS zotavujícího se v okolí. Na Wimmerovo naléhání, mladý důstojník, jehož jméno je ztraceno v historii, souhlasil, aby si vzal jeho uniformu a šel až na hrad, podívat se po francouzských VIP.

Velitelův náhlý odchod z hradu Itteru přesvědčil strážce, že nastal čas, aby také odešli a za rozbřesku 4. května, francouzská honorace měla bývalé vězení jen pro sebe. Na naléhání Weyganda a Gamelina, se bývalí vězni vloupali do skladu se zbraněmi, kde se vyzbrojili pistolemi, puškami a samopaly. Jejich stranické rozdíly pro tuto chvíli byly zapomenuty. Reynaud, Daladier a dva generálové se shodli, že přítomnost jednotek SS v této oblasti znamená, že bývalí vězni nemohou čekat na osvobození spojenci. Museli jednat.

Zástupce této akce byl vždy ochotný, Zoonimir Cuckovic, alias André, který se dobrovolně hlásil najít nejbližší spojenecké jednotky a přivést je k zajištění hradu.

Na kole, od obchodníka v okolní obci, Cuckovic vyrazil směrem na Wörgl, velké město na řece Inn šest mil severozápadně od hradu. Nevěděl, že větší část města byla obsazena jednotkami Waffen-SS a bylo štěstí, že narazil místo toho na skupinu vojáků Wehrmachtu, jednotku maj. Gangel, s úmysly vzdání se spojencům

Cukovičovy myšlenky se ubíraly k osvobození francouzských hodnostářů na hradě Itter a nepochybně si uvědomil, že pomoc při jejich záchraně, se bude odrážet i na něj a Gangel s jeho muži a vydal se k Inns-Brucku, třicet-osmmil na jihozápad.

V Innsbrucku byla právě americká 103. pěší divize, a šance byly vynikající, že by Cuckovič mohl přemluvit americké vojáky, pohybující se na východ k Wörglu, s myšlenkou být na bezpečné straně a možná lépe uhájit své vlastní šance s Američany.

Mjr. Gangel skočil do Kübelwagenu a vedl nákladňák plný vojáků wehrmachtu směrem na Kufstein, třináct mil v opačném směru.

Tato oboustranná snaha najít americké jednotky se záhy vyplatila. Na půli cesty mezi obcemi Wörgl a Innsbruck, se Cuckovic setkal s prvky 103. pěší divize a byl přiveden k Maj. John Kramersovi, německy mluvícímu důstojníkovi 103rd ID. Kramers zavolal francouzského styčného důstojníka, poručíka Erica Lüttena a společně formulovali záchranný plán. Během dvou hodin, se dala dohromady malá pracovní skupina čtyř stíhačů tanků M10, tři džípy a nákladní vůz vezoucí četu pěšáků z 411. pěšího pluku. V doprovodu amerického válečného korespondenta Meyer Levina a francouzského fotograf Erica Schwaba, konvoj vyrazil do Itteru stejnou cestou, kterou Cuckovic přijel do Innsbrucku.

Nicméně jejich cesta nebyla tak jednotvárná, jako Cuckovicova. Několik kilometrů před Wörglem, byl Kramers uvítán skupinou rakouských protinacistických partyzánů, kteří bojovali proti jednotkám SS kousek dále u silnice. Když Američané přemýšleli o dalším postupu, nepřátelské dělostřelectvo zahájilo palbu a granáty dopadaly jen asi sto metrů daleko. Kramers a další důstojník se rychle rozhodli utéci do krytu okolních stromů a čekat než palba na chvíli ustane a poté okamžitě přejet k Itteru.

Major Gangel se mezitím hrnul do Kufsteinu s obrovskou bílou vlajkou, vlající z jeho vozidla. Jeho příběh o skupině zadržených francouzských VIP v nedalekém zámku si vysloužil výlet do velitelského stanoviště 23rd. tankového praporu, kde líčil svůj příběh veliteli praporu a zpravodajskému

důstojníkovi. V této chvíli 1st Lt Jack Lee sní o míru a konci války. Je povolán k 23rd. velitelskému stanovišti dobrovolně si vzít hlídku a zabezpečit na hradě francouzské zajatce.

Lee vybral osm dobrovolníků na patrolu a dva Shermany: s názvy "Skopčáckej parchant" a jeho vlastní Besotten Jenny a s Lt Wallacem, S. Holbrookem je Leeova posádka včetně Sgt. William T.

Joseph Gangel

Rushfordem ,Edwardem J.Szymcykem, ,Edwardem J Nevodym a svobodníkem. Herbert G. McHaleyem kompletní.

Poručík Harry Basse z copany B technický důstojník a blízký přítel Leea, převzal velení „Skopčáckého Bustera“, včetně jeho posádky Tech. Sgt. Williama E. Elliota a Sgt. Glenna E. Shermanna. Lee také využit šest členů all-africké americké společnosti D, 17. praporu obrněné pěchoty, které naložil na vršek tanku. Na poslední chvíli Lee přibral pět mužů posádky M4 z 36. pěší divize 142. pěšího pluku, k poskytnutí další palebné síly. V zadní část kolony byli vojáci Wehrmachtu a Gangel v jeho Kübelwagenu

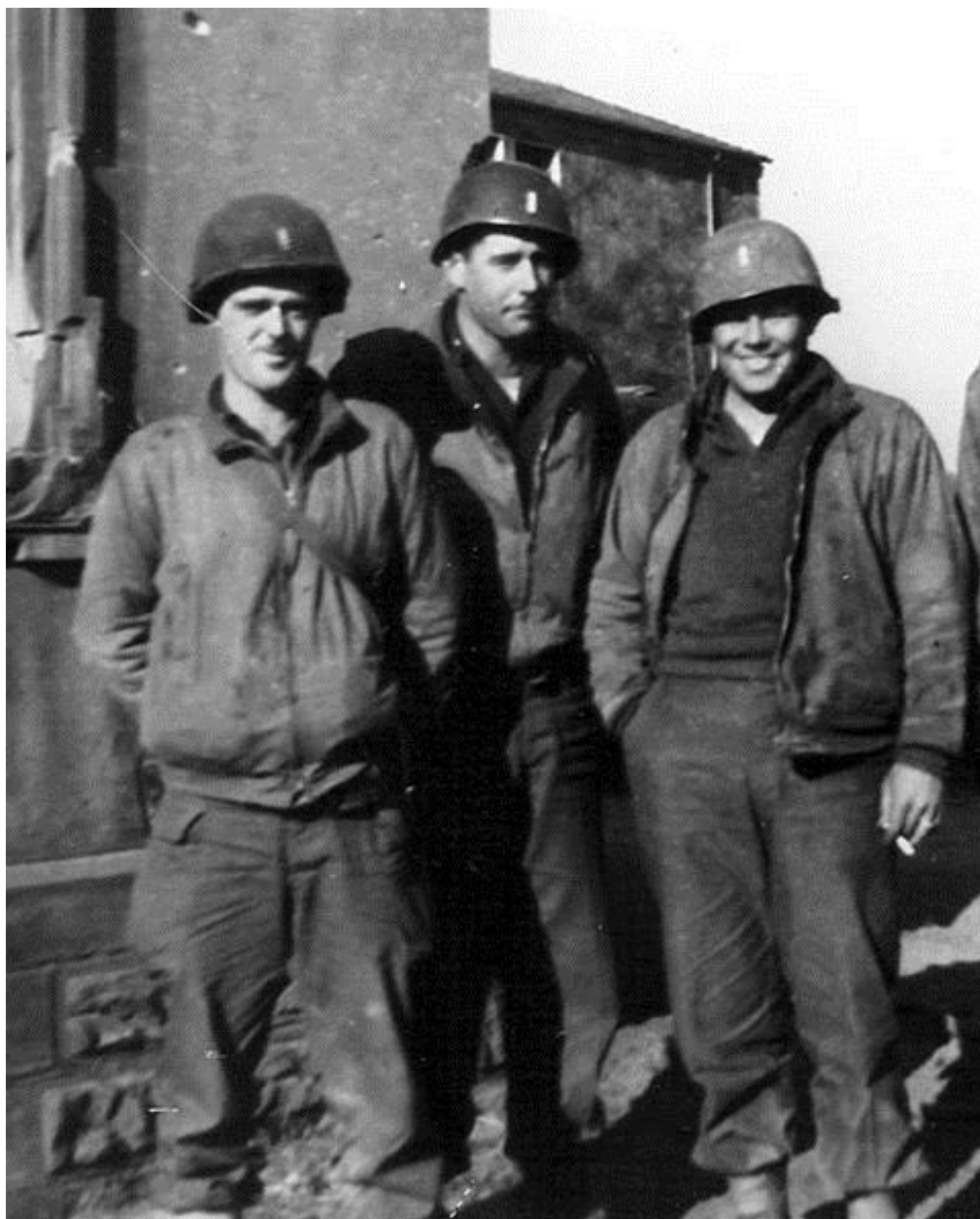
Skupina vyrazila směrem na Wörgl v časných odpoledních hodinách a její členové si byli dobře vědomi toho, že jednotky Waffen-SS jsou stále odolné v divokých ústupech, celého severního Rakouska. Naštěstí pro Leea a jeho muže, pluk SS, který byl ve Wörglu jen několik hodin předtím odtáhl ven z města. Rakouští partyzáni uvítali Američany, a na jejich naléhání souhlasil Lee odklonit pět tanků 36. pěší divize k severnímu okraji města Wörgl a bránit hlavní silnici vedoucí do města.

Nyní velící dva tanky, čtrnáct Američanů a Gangel s vojáky Wehrmachtu ,vyrazily středem města k Itteru. Jediný významný most přes říčku na cestě, která protíná údolí, byl SS podminován náložemi. Vojáci Wehrmachtu museli odstranit výbušniny a pak nechali Basseho tank s doprovodnou pěchotou na ochranu přechodu. Harry Basse se rozhodl doprovázet Leea do hradu, takže seržant Elliot nyní velí „Skopčáckému Busteru“.

Do této doby Lee viděl svůj cíl jen něco málo přes čtyři míle vpředu, a nařídil jeho řidiči pohybovat se velice opatrně. Jeho opatrnost byla oprávněná, během několika minut, Sherman v zatáčce málem přešel četou vojáků SS, kteří se snažili vytvořit zátaras. Pěšáci na tanku v zadní části kolony zahájili palbu s Shermanových kulometů a Gangelovo vojsko z aut spustilo palbu a jednotky SS utekli do okolních lesů. Lee nařídil řidiči, aby s otevřeným poklopem a s vozem Wehrmachtu v těsném závěsu

jel až k hradu. Před krátkým mostem z vozidla vyskočil a zastavil přímo před hlavní branou Itteru ,právě když se stmívalo.

Příchodem netrpělivě očekávaného záchranného oddílu aby mohli opustit hrad Itter, francouzští "hosté" rozhodně nebyli nadšení. Bývalí vězni čekali divizi obrněného vojska , podporovanou masou

Jack Lee (vpravo) a Harry Blasse

těžce ozbrojených amerických vojáků. To, co teď viděli, byl osamělý tank, sedm Američanů, a k jejich zlosti, náklad ozbrojených Němců.

Zatímco Gangelův způsob chování k zajatcům byl zdvořilostní a vstřícný k francouzštině, Lee se vyjadřoval jeho typickou drzostí a sebevědomím. Paul Reynaud musel najít v americkém poručíku obzvláště nepříjemnou osobu, protože ve svých poválečných pamětech bývalý premiér si pamatoval Leea jako "chlapa s neurvalým chováním" a odfrkl si: "Když Lee je odrazem politiky Ameriky, pro Evropu to budou těžké časy. "

Surovec nebo ne, Lee věděl, že dělá svou práci. Během několika minut po příchodu na hrad Itteru mu sestavili seznam francouzských hodnostářů, který přilepil dovnitř Shermana a postavil jej před hlavní branou tak, aby měl přehled na silnici a začal hledat jídlo a palandy pro své hladové, unavené muže. Po krátkém kole slavnostních přípitků s francouzskými zajatci, Lee, Basse, Gangel a mladý důstojník SS z vesnice se vydali na průzkum obranné pozice a probrat strategii.

Leeho plán byl jednoduchý: protože neměl dostatek vozidel k přesunu svých mužů, Francouzů a Němců zpátky do Kufsteinu, musel zůstat na místě a čekat, až bude vystřídán postupujícími americkými jednotkami. Zatímco přítomnost Waffen-SS jednotek v bezprostředním okolí budily obavy a strach, Lee věřil, že hrad Itter a jeho tlusté zdi umožní jeho malým silám odrazit všechny útočníky.

Jeho teorie byla podrobena zkoušce daleko dřív, než čekal. Hned po jedenácté hodině večer, zahájila vojska Waffen-SS ukryta v kopcích palbu na zámek puškami a kulomety. Ať už přišly speciálně k odstranění francouzských VIP nebo se jen rozhodly vyhladit malé spojenecké síly v jejich středu zůstává nejasné, ale výsledek byl stejný.

Leeovy muži a vojáci Wehrmachtu se přeskupili do svých předem připravených pozic a začali opětovat palbu. Střelba z obou stran zůstala povrchní až do rána, ale s ranním rozbřeskem věc zvažněla. Kulomety bušily na vnější stěny a rozbily úzká okna v obytné části domu. Pak náboj 88mm protitankový kanón vlétl do horního patra hlavní budovy a zničil Gamelinovu prázdnou místnost. O pár chvil později, druhý náboj 88mm narazil do věže Leeho tanku, zrovna když se desátník Szymcyk chystal vystřelit jeho hlavní na SS. Szymcyk vyskočil z tanku a běžel se ukrýt za bránu zámku těsně před tím, než vybuchla palivová nádrž a poslala Shermana do pekla.

Zničení Besotten Jenny signalizuje počátek generálního útoku. Jednotky SS se hrnuli z lesa k východu, a sprintem utíkaly směrem k hlavní bráně hradu. Jiní začali lézt nahoru do kopce na západní straně a snaží se dosáhnout relativního úkrytu u spodní stěny. Američtí a němečtí obránci chrlili oheň z hradní horní stěny a všech mezer puškami a kulomety. Dokonce francouzská honorace se dostala do aktu: Reynaud, Clemenceau, La Rocque a Borotra, ti všichni vystřelili na útočníky.

Nicméně, palebná síla jednotek SS z 88mm kanónů zabilo několik mužů Wehrmachtu a několik dalších zranilo. Mezi mrtvými byl i major Gangel, zabit odstřelovačem, když se pokoušel pozorováním pro Leeův tank najít ze střechy pozici 88mm děla.

Do této doby, Maj John Kramers a jeho strana od Innsbrucku dosáhla mostu, kde Wörgl Elliot a „Skopčáckej Buster“ stáli na stráž. Z tohoto úhlu pohledu mohli jasně vidět, jaký boj zuří kolem hradu. Skupina Kramers sestávala pak z pouhých čtyř mužů: Sám Eric Lutten, Meyer Levin a Eric Schwab, jeli v džípu. Vzhledem k tomu, Kramers předjel hranici 103. pěší divize s rozkazem zastavit postup jeho M10s a pěchotu.

Ale malá skupinka u mostu se brzy rozrostla. V době, kdy se k mostu, blížily průzkumné prvky druhého praporu podplukovníka Marvinu J. Coyle ze 142. pěšího pluku se připojili k Elliotovi a „Skopčáckému Busterovi“. Zatímco nově příchozí nevěděli nic o situaci na Itteru, Coyle požádal o svolení ke vstupu do záchranného úsilí.

Předtím, než se vydali s posilami ku hradu, Kramers se pokoušel spojit s Leem rádiem. To se ovšem nedařilo a tak jeden z rakouských partyzánů ho přivedl k nepoškozené radnici ve Wörglu. Zvedl telefon, a prostě zavolal na hrad. Kramers brzy mluvil s Leem, který hlásil, že síla SS roste a obránci mají nebezpečně málo munice. Kramers mu řekl, že se pomoc blíží a skočil zpátky do džípu s

Luttenem, Levinem a Schwabem. Tito čtyři muži ze 142. pěší, tanky a halftracky, vyrazili k hradu v čele se „Skopčáckým Busterem“

Zatímco zpráva o blížícím se pomocném sboru, na hrad Itter propuklo v osazenstvu nadšení, na obránce, to udělalo jen malý dojem pro zlepšení jejich okamžité situace. Útočícím SS se dosud podařilo porušit pevnost hradeb, a tlačili svůj útok tím, co Lee by později nazval "extrémní rázností".

V poledne americko-německá síla byla skoro bez munice. S vědomím, že už vyčerpal možnosti, Lee přijmul od Jean Borotra nabídku opustit hrad a vést pomocné síly prostřednictvím vesnických křivolakých uliček. Bývalá tenisová hvězda vyklouzla během klidu v palbě, uháněl přes čtyřicet yardů v otevřeném terénu, vyhnul se několika skupin mužů SS v lese a vyrazil po silnici směrem Wörglu.

Vždy pragmatický, Lee začal plánovat, co by dělal, kdyby se pomocná síla neukázala včas. Řešení bylo doslova středověké: obránci a francouzské notables stáhne do hradu je masivní a tam se udržet. Využít svých několik zbývajících nábojů, bodáky, a v případě nutnosti-pěstmi, aby esesáci museli bojovat o každé schodiště, předsíň, v každém patře. Zajistil si souhlas Weyganda a Gamelina, oba odložili svou stížnost na mladého Američana po bitvě. Lee odvelel obránce od stěn a dohlížel na francouze, aby se udrželi.

SS vojáci, jistí si svým vítězstvím byli připraveni k útoku u hradní brány. Těsně předtím, ve tři hodiny odpoledne, skupina mužů připravena v pozici vystřelit protitankovou raketu u brány, zaslechla zvuk automatických zbraní a tankové zbraně, které signalizují radikální změnu v taktické situaci. Výkřik "Amerikanische panzer!" ["Americké tanky!"] voják wehrmachtu upozornil obránce hradu, že

pomocné síly se blíží cestu po silnici. O pár vteřin později, útočníci SS začali utíkat do okolních lesů. Bitva o hrad Itter skončila.

Během několika minut „Skopčáckej Bister“ a jiná vozidla se vyhnula k přední bráně, u které jásají obhájci z Ameriky, Francouzi a Němci. Jako novinář Meyer Levin se pustil do rozhovoru každého v dohledu.

Lee a Basse přešli k Elliotovi a Shermanovi. Předstírajíce podráždění, Lee se podíval Elliotovi do očí a řekl prostě: "Co tě zdrželo?" Čtyři Američané se pustili do smíchu, rovným dílem vyčerpáním a úlevou.

Později se jako členové záchranných síl, začala francouzská honorace přenášet mrtvé a péčovat o raněné, než se rozjela v narychlo objednaných automobilech. Byli na cestě do Innsbrucku přítomni vhodným oslavám spojeneckých vyšších důstojníků, po kterých se Reynaud, Daladier, a zbytek vrátí do Francie pokračovat ve své kariéře a nepochybně jejich prudkých politických neshod.

Pro Leea a jeho muže, bitva měla za následek ten, že byli ještě více znechuceni politikařením. Sedm Američanů a přeživší vojáci Wehrmachtu, všechno se nahromadilo bez okolků do zadní části dva a půl tunového přívěsu na cestu zpět do Kufsteinu. Němci kteří byli zajati, odešli do zajateckého tábora a američtí vojáci je později propustili .

Jack Lee a Harry Basse byli vyznamenáni za jejich vedení během bitvy o hrad Ister - Distinguished Service Cross a druhý Silver Star. Na konci května se Lee dočkal svého dlouho očekávaného povýšení na kapitána.

Zatímco neobvyklé okolnosti akce na zámku Itteru byla předmětem několika novin a časopisů , včetně červencového vydání *Saturday Evening Post*, 1945, Lee sám několik měsíců před svou smrtí v lednu 1973, řekl na dotaz novinářů v Norwichi, jak se cítil o dávné události. Lee se na okamžik zamyslel a pak odpověděl: "No, byla to jen ztracená věc."